Ч. 233. Середа 16 (29) жовтня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Закон о терміновій торговли в палаті панів. — Засідане ради робітничої. — Подорож Чемберлена до полудневої Африки).

Палата панів розпочала в суботу свої наради. На засіданю явив ся і вірменьский архиепископ Впреосв. Теодорович та зложив приречене. По залагодженю формальностий, розпочала ся нарада над законом о терміновій торговли. Референт кн. Лобкович заявив, що той закон відповідає загальним бажаням кругів рільничих. Наконець заявив референт, що предложить іменем комісиї кілька змін. Міністер рільництва бр. Джованеллі сказав, що зміна предкладана до сего закона єсть зовсім ясна, а зато проєкт ухвалений палатою послів має деякі хиби. Бр. Мавтнер і кн. Авершперґ доказували, що в наслідок заказу торговлі терміновоі ціна збіжа піде дуже в гору. Остаточно палата не ухвалила нічого, бо показав ся брак комплету.

Вчера відбуло ся у Відни засідане прибочної ради робітничої, під проводом міністра торговлі бар. Калля. На порядку дневнім була справа статистики безробітних і розсліди положеня робітників рільних. На засіданю промавляли також віцемаршалок Галичини др. Тадей Пілят і п. Генрих Коліішер, котрий висказав бажане, щоби власти центральні вглянули у відносини рільні в Галичині, де посілість ґрунтова єсть роздроблена, де заплата, хоч як кажуть „голодова“, єсть дорожша, як в Чехії.

З Льондону доносять, що Чемберлен їде з кінцем падолиста до полудневої Африки, щоби особисто розслідити справи, які настали по укінченю війни, а також щоби занятн ся управильненем справ нових кольоній. — Льондоньска праса заінтересувала ся дуже сею справою і обговорює єї на всілякий лад. „Standard“ каже, що ціла будучність полудневої Африки зависить від успіхів сеї подорожи повної значіня. В новочаснім кольонізациї лучає ся перший раз, що кабінет не хоче спускати ся на справозданя своїх підвластних орґанів, лиш висилає одного із своїх членів, щоби особисто розглянув ся у відносинах. Подорож та отвирає нову еру в заряді анґлійской держави.

В справі Товариства „Любов“

оповістив проф. Володимир Шухевич в „Ділі“ письмо, котре тут зі взгляду на загальний інтерес повтаряємо:

На численні запитаня відповідаємо, що з огляду на зміни, які може правительство в уложенім законі товариства „Любов“ поробити, він еще не видрукований, а тільки переписаний в 5 примірниках, що мусять бути предложені правительству до затвердженя, почім доперва буде можна єго видруковати і розіслати. Наколи би оказались пожаданими які зміни, їх можна буде поробити на загальних зборах.

Годі також тепер вже висилати премійні тарифи, бо они опрацьовані в однім примірнику на підставі асекурацийного пляну, виконаного концесионованим до того фаховим технічним математиком, мусять бути міністерству враз з пляном обезпеченя предложені до провіреня і одобреня, опісля доперва буде можна їх друкувати і розіслати враз з затвердженим законом, після чого послідує дефінітивне зголошене о приняте до т вариства.

Щоби однак бодай хвилево вдоволити висказаному бажаню, подам ось тут коротко зміст закона товариства „Любов“.

Часть I-а обнимає загальні постанови, які мусить містити в собі кождий закон (статут), а які означують передовсім обовязки членів, виплачувати точно премії, — опісля права членів, як активного і пасивного вибору, ставлянє внесків, провірюване діловодства і т.

12)

ПОДОРОЖ по СИЦИЛІЇ.

(Після Тайнерта, Шинера, Брокка і др. зладив К. Вербин.)

(Дальше.)

З монастиря повіз мене мій поводатор до Цізи, лихо удержаної будівлї, котру подорожні, що ніколи не виділи арабских будівель, дуже вихвалюють. Я гадав, що побачу щось подібного до Альгамбри в Ґранаді („червона кріпость“ — славна будівля в маврийскім стилю), або до Альказара в Севіллї, а то замість того чотирогранний будинок, з трох четвертин романьского, одної осьмої ґотицкого, а одної осьмої арабского стилю, в котрого середині знаходить ся давна сьвітлиця, украшена в маврийскім стилю. На стінах суть мозаики (образи або узори, уложені з дрібних ріжнобарвних камінчиків), що подобають на азулеї (іспаньске слово, від арабского „азуль“ — „синій“; ріжнобарвні поливані плитки, котрими Араби викладали стіни в своїх будівлях) в Альгамбрі, а стеля звисає мов капливці в якій печері. Сьвітлиця єсть дуже спустошена і має інтерес лиш для того, хто не знає арабского стилю, але давнійше мусіла бути Ціза прекрасним замком.

Хлопчище, що отворив мені браму до сеї сьвятині, уважав, видко, свою Цізу за щось дуже великого, бо коли я наставив єму одну ліру і зажадав назад десять зольді (пів ліри), він скривив ся і сказав, що варто заплатити одного франка. На то сказав я єму „bene“ (добре) і взяв банкнот назад, відтак сказав я „meglio“ (мелїо — ліпше) і сховав єго до кишені, а наконець сказав „ottime“ (найліпше) і обернув ся та пустив ся до дверий. Гей, як же борзенько побіг він за мною і сягнув до кишені та вийняв жменю дрібних гроший. Але що о тім говорити; їдьмо до Монреале.

Аж до місцевости Ля Рокка іде рівна дорога, і тут побачив я, що був би дешевше заїхав кінним трамваєм а звідси аж наймив віз. По дорозі не видів я більше нічого, як лиш високі мури а поза ними помаранчеві дерева, на котрих зпід листя сьвітили ся як червоне золото їх овочі. По дорозі стрічав я малі сицилійскі вози на двох колесах, всі красно різьблені і помальовані яркими красками, і селян в штанах з козячої або овечої шкіри, оберненої волосом на верх.

З Ля Рокка іде дорога стрімко в гору по горі, званій Монте Пелеґріно, а місцями через насипане каміне стає так вузка, що два вози, лиш по довгій сварці та лайці, можуть розминути ся. На зубочи гори єсть богато печер, з котрих одна називає ся печерою сьв. Розалії, і з неї зроблено церков. Звідси дуже красний вид на море, на місто і на цілу рівнину Конка д'Оро, повну оранжевих гаїв. На жаль, в сю пору падав дощ, і ціла рівнина не сьвітила ся як золото, лиш прибрала була барву шпінату. На щастє, зпосеред тої мокрої зелени піднимали ся тут і там двірки і хати селяньскі, побілені або помальовані на жовто і червоно та додавали трохи житя тій одностайній зелени.

Місто Монреалє, положене в дуже красній околици і віддалене від Палєрмо на шість кільометрів, має звиш 20.000 жителів. Мій приїзд до міста лінивих і жебраків зробив велику дивовину, бо в сій порі ще ніхто з чужинців сюди не приїзджає, і я був перший, що попав ся в руки сеї голодної голоти яко одна однїсенька добича. Ціла громада людий обступила віз і пхала ся та била ся о честь, щоби мені отворити дверці від воза. Другі побігли чим скорше до катедральної церкви закликати паламаря, але при тім не забували ані на хвильку на своє ремесло. Куди я й не подивив ся, всюди видів благаючі очи та наставлені руки. На щастє, жебраки в Італії і Іспанії мають з давен давна свою добру орґанізацию, а найстарші з них, котрі найдовше виконують своє ремесло, мають повагу і уживають єї, бо відгонюють молодших членів свого товариства і тих, що лише що зачинають учити ся. Окружений сею голотою, що безнастанно відзивала ся жалібним голосом, старав ся я оглянути знадворку собор, що збудований в 1170 р. єсть 102 метри довгий, 40 метрів широкий і 40 метрів високий. Портал єсть украшенийількома різьбами і мозаікою, а бронзові двері, то таки величава майстерска робота, але впрочім мури суть досить собі простенькі і майже без окрас.

Зовсім инакше представляє ся середина. Монреальский собор єсть збудований в виді хреста. Криша собора, що складає ся із вирізблених, позолочуваних та помальованих баль-

др. — дальше слідують точки про фонди, їх уміщене і умите, а вкінци про заряд товариства, який творять: загальні збори, дирекция, ревізийна комісия, надзір правительства і мировий суд.

Часть II-а містить подрібні постанови дотикаючі обезпеченя, а именно: вибір рент, термін і тріване вплати премій, взновлене, закупно зглядно редукция обезпеченя, виплату і спосіб виплачуваня рент.

Як з сего бачимо, має уложений закон товариства „Любов“ подібні точки як статут тов. „Дністер“, або инше тов. обезпечень, розуміє ся зі зміною, відповідною до цїли, якій він має служити, именно обезпеченю рент для для вдів і сиріт по членах товариства.

Найважнійшим, що товариство „Любов“ виріжнює від товариств обезпечень, суть користи, які оно своїм членам подає, а які дадуть ся коротко зібрати в слідуючі точки:

1. можливо найнизші річні премії, яких не має ніяке товариство обезпечень;

2. можність вплачуваня премій в місячних, чверть- або піврічних ратах;

3. 30-дневну проволоку до вплачуваня премій;

4. виплату обезпечених рент зараз по означенім речинци;

5. виплату рент без ніяких потручень;

6. виплату рент в місячних ратах в гори;

7. звільнене від всяких податкових і стемплевих належитостий;

8. видане членьскої книжки тільки за звортом власних коштів (1 К); книжка тота заступає дорогі поліси инших товариств;

9. вписове вносить лише 2 К від кождих обезпечених 500 К;

10. редукция, зглядно зворот виплачуваних премій на жадане обезпеченого;

11. забезпечені вдовині і сирітскі ренти не підпадають після закона ніколи і ніякій екзекуциї.

Повисші користи завдячує товариство „Любов“ тій обставині, що єго закон опирає ся на законі о зареєстрованих запомогових касах, який маючи на цїли уможливити і найбіднійшим участь в обезпеченю, позваляє закладати такі товариства на основі поспільности і увільняє їх від усяких оплат; за те але обмежує високість обезпеченої ренти на суму 1460 К і жадає, аби що найменше 200 осіб заявило ся з бажанєм заснованя такого товариства, підчас коли на заложене товариства, в якім можна обезпечуватись на довільну квоту, позваляє правительство без згляду на число учасників, однак не увільняє ані товариства, ані обезпечених в нїм осіб від ріжнородних оплат, надто жадає заложеня основного капіталу в квоті кількадесяти тисяч корон.

Підписанєм заяви з бажанєм засновати евентуально приступити до товариства „Любов“ не обовязує ся ніхто до нічого тим більше, що таке товариство еще не істнує; ті заяви однак потрібні з огляду на згаданий державний закон.

Супротив того прошу рефлєктуючих приступити до товариства, аби зажадали надісланя відповідного формуляра до підпису заяви, або аби зложили єї на переписнім почтовім листку ось в якій спосіб:

Заявляюсь за заснованєм товариства „Любов“, зареєстрованої запомогової каси: Н., заняте, місцевість і почта.

Такі заяви прошу на понизшу адресу надсилати, зглядно жадати висилки відповідного формуляра.

Вкінци прошу поспішити ся з надісланєм заяв, аби мож чимскорше предложити закон і плян обезпеченя до затвердженя, евентуально розпочати чинність товариства з днем 1-ого січня 1903 р.

Проф. *Волод. Шухевич.*

Львів, ул. Собієчини, ч. 7.

Новинки.

Львів дня 28 го жовтня 1902.

— **Именованя і перенесеня.** П. Намістник именував концепістів Намістництва Вільгельма Ґавроньского і дра Тадея Мошиньского комісарями повітовими, а практикантів концептових Намістництва Єронима Левицкого, дра Зиґмунта Красуцкого, Романа Третяка, Кароля Ольшиньского і Петра Лекчиньского концепістами Намістництва.— П. Намістник переніс практикантів концептових ц. к. Намістництва у Львові: Володислава Смоленя до Долини, Северина Сікерского до Калуша, Антона Концевича до Старого Самбора, Леонарда Альбрехта до Ярослава, Мечислава Урановича до Тернополя і Тадея Бубеллю до Горлиць.

— **Надзвичайні загальні збори руского товариства педаґоґічного** відбудуть ся дня 1-го н. ст. падолиста о 10-ій год. рано в сали V. Б. рускої ґімназиї. Програма: Вибір голови і доповнене виділу. Звертає ся увагу особливо львівских членів.

— **Русини на студиях за границею.** Під теперішну пору перебувають на студиях в Берлині: др. Іван Копач, професор акад. ґімназиї у Львові, що специялізує ся для клясичної фільольогії, др. Володимир Левицкий, проф. ґімназиї в Тернополи, що віддає ся студиям математичних наук і др. мед. Мирон Вахнянин, що працює на клініцї внутрішних недуг під проводом проф. Ляйдена.

— **Кандидати стану дяківского,** що внесли свої подання давнїйше о приняте до бурси при церкві сьв. Юра, як і бажаючі подати ся тепер, мають явити ся дня 11 падолиста с. р. в парохіяльній канцеляриї. Опорожнені 2 місця.

— **Руска Бесїда в Тернополи** устроює дня 2 падолиста вечерок з танцями в новім льокали (ул. св. Івана — дім п. Танковскої). Вечерок заповідає ся дуже гарно, а то тим більше, що Бесїда має тепер льокаль доволї обширний і вигідний. Стрій вечерковий. Запрошеня окремо не висилає ся. Вступ від особи 2 кор. Початок о год. $8^1/_2$ вечером.

ків, має зовсім маврийский характер, а обрамоване малюнків, дверий та вікон творить мозаїка, що відповідає так само маврийским азулеям. Поодинокі взірці навіть наслідують азулеї Альгамбри в Ґранаді, але тоті мозаїки в Монреале не складають ся з азулеїв, лиш із ріжнобарвних камінчиків і позолочуваних кусників скла. Долішна половина стін єсть виложена білим мармором, а властива декорация зачинає ся аж дальше в горі. Аж під саму стелю довкола тягнуть ся мозаїкові образи, удержані знаменито та яснїють в чудовій красі. Щоби мати поняте о величавости сеї роботи, досить згадати, що мозаїки вкривають 6.340 квадратових метрів. Мозаїки ті представляють сцени із старого завіта, із житя Ісуса Христа та з історії апостолів, загалом пятьдесять чи шїсдесять композиций. Они як що — до красок так і що — до рисунку суть всї майстерским ділом. Глубина єсть виложена кусниками позолочуваного скла і підносить ще більше пишноту красок образів. В той сам спосіб суть украшені також і каблуки спочиваючі на стовпах, а тепер уявіть собі цїлу ту величавість краси і пишноти, коли би, — ба коли би то лиш можна єї собі уявити. То найбогатша, найбільше гармовійна і найсовершеннїйша декорация, яку я коли в моїм житю видів; мальонки на стїнах al fresco виглядають в порівнаню з нею блїді і безбарвні, хоч би лиш о половину були так старі, як сї мозаїки, що яснїють у вічній красї молодости.

Як би я в моїй дальшій подорожи нїчого вже більше не видів, лиш сю чудову катедру в Монреале, то я би тим вдоволив ся, хоч би громада жебраків була й в десятеро так велика. Але описати, ба, описати щось такого годї; можу читателеви сказати, що церков ту побудував Вільгельм II. послїдний норманьский король Сицилії на тім місци, де єму Пречиста Діва показала укриті скарби, можу сказати, як велика та будівля і кілько в нїй стовпів, та й богато иншого, що можна й з книжок вичитати; — але чи з того можна уявити собі то вражіне, яке робить на чоловіка яснїюча пишнота красок, мозаїки та гармонїйні лїнії стовпів і каблуків? Певно, що нї, отже не позістає нічого, як лиш сказати читателеви: Поїдь та сам подиви ся!

* * *

Шляхом зелїзницї Палермо-Марсале поїхали ми ранним поїздом о пів до 6 години до Сеґести. До нас прилучив ся і малий доктор, що мешкав в иншій гостинници. Зачинало розвиднювати ся. Перед нами видніли ся просторі, урожайні поля Конки д'Оро; мов дві добрі знакомі працували ся з нами характеристичні лїнії побережа, заливи і шпилї гір Монте Пелеґріно та Монте дель Ґалльо. Фіолєтні филї Тірґеньского моря з білою піною розбивали ся об красне побереже, вздовж котрого ми їхали. На стрімкім горбі серед виноградників і нив засіяних збіжем побачили ми місто Каріні, що звало ся колись Гіккара і славне з того, що звідси родом була славна колись красавиця Ляіс, котра семилїтною дівчиною зайшла до Коринту а опісля була приятелькою (гетерою) Алькібіядеса. Покинувши єго, пішла з якимсь Тессалїйцем до єго вітчини і там заздрістні жінки задушили єї. Нинїшне місто Каріні має звиш 12.000 жителїв і звістне з того, що тут підчас ворохобні на Сицилії в 1860 р. войска бурбоньскі побили повстанців.

Около пів до 9-ої станули ми на стациї, що зве ся Алькамо-Кальтафімі, а то длятого, що она від обох сих місцевостий віддалена на кілька годин ходу. Звідси до Кальтафімі, а звідтам до Сеґести то вже недалеко. Якийсь не встидав ся і заправив від нас 30 лїрів за то, щоби нас повезти до остаточної нашої цїли. Ми були длятого змушені заждати на почту, що мала за пів години надійти з Марсалї. Тимчасом забавляли ся ми на нужденнім двірци, як могли. Особливо придивляли ся ми роботї трох угорских жидів, торговельників вином, котрі голосно і енерґічно шварґотали з жидівска по нїмецки, гадаючи, що їх тут нїхто не розуміє, що нам робило велику радість. Торговля вином з Угорщиною єсть в західній Сицилії досить значна. Вино, заким єго вишлють звідси до мадярского краю, мусить бути зроблене зовсім „кошерно“. Тимчасом надійшла почтова буда і ми всїли до неї. Але надійшов і поїзд з Марсалї і до нас присїла ще якась молода пані, матїр з двоїма дїтьми, мамка з немовлятком, якийсь пан, очевидно батько і дві вже постарші тїтки. Оттак їхало нас 13 душ в одній малій будї!

Ми їхали дуже красними сторонами помежи гарними виноградниками, буйними полями та по живописних горбах. На відворот як у нас, займають тут виноградники, посеред котрих ростуть помаранчі і цитрини, цїлу долину, а поля тягнуть ся на горбах аж до того місця, де вже дуже стрімко і де при дорогах або край ровів ростуть дикі альоеси і колючі опунциї, котрі дають смачний овоч. Оттак тут в сїм краю, де всї лиш о тім думають, щоби mangiare (манджаре—їсти), де навіть і хабузє живить нарід.

За півтора години їзди станули ми в нужденнім, брудним місточку Калятафімі, де крім двора того сільского барона, що їхав з нами, був ледви ще один будинок, що виглядав порядно. Коли ми зайшли туди і пили каву в якійсь повній диму комнатї, обступила нас обдерта але цїкава молодіж з місточка і придивляла ся нам.

Ми ждали довго, заким вернув доктор, що пішов був на місто наймити віз — мусів виторгувати з 15 лїрів на 8 — котрий мав нас завезти над ріку Скамандер. Кальтафімі лежить, бачите, межи тим місцем, де ділять ся води в серединї острова, а заливом коло Кастеллямаре, що було давнїйше портом міста Сеґести, в котрий впадає ріка Скамандер, звана тепер Ґаґґера. Назва сеї ріки походить з трояньского Скамандра, так як і перші поселенцї Сеґасти мали бути первістно жителями Трої. Ма-

— **Селяньский „Сокіл“** засновано в Побережу коло Журавва яко пожарну філію львівского „Сокола“. Ц. к. Намістництво затвердило вже статут.

— **Кровава драма.** В Девятирі, равского повіта, Семко Кулїєвич вийшовши онодї з коршми, зачав суперечку з своїм сусїдом Грицем Ковбасевичем і в гніві так сильно ранив єго ножем в живіт, що Ковбасевич, залляний кровю, повалив ся на землю. Єго поревезли до шпиталю в Жовкві, де по страшних муках в кілька годин помер. Жандармерия арештувала убийника і відставила до арешту в Раві рускій.

— **Непокої в Бриґідках.** Від суботи ворушить ся знову у львівскім заведеню карнім для мужчин. Вчера вечером зробили арештанти велику авантуру. Виломили крати у вікнах, поломили кайдани та повикидали на подвірє в криміналї і верещали заєдно: Не мордуй, давай їсти! Не даймо ся! Держім ся разом! В недїлю дано арештантам капусти; всї однодушно не хотїли єї їсти. Завізвано на поміч дві компанії войска.

— **„Товариш“**, ілюстрований календар на рік 1903, річник II. (Чч. 272 і 273 видавництва товариства „Просьвіта“.) 8⁰, сторін 236 + інсерати. Ціна 1 К.

Правдиву прислугу для нашого народа вчинило товариство „Просьвіта“, видаючи своїм коштом та заходом отсю книжку, якої вже перший річник з тамтого року здобув собі признанє найлучшого з усїх видаваних у нас календарів. Хто зважить, яку важну задачу має сповняти календар зглядом грамотної людини всякого стану, мусить признати, що видавник такої книжки піднимаєть ся дуже важкого труду. Се не роман, анї збірка віршів або оповідань, які по прочитаню складаєть ся звичайно на полицю, щоб більше їх до руки не взяти. Ся книжка має подати щось більше, як приємну лектуру на кілька годин. Своїм змістом так вяжеть ся она з житем у всяких єго умовинах, що треба єї читати цілий рік. А потребує єї читати всякий, кому азбука не чужа, тому й розходить ся она в найширші круги суспільности тисячами примірників.

І отсю книжку зладжувано у нас доси звичайно в сей спосіб, що передруковувало ся з незначними змінами календарску часть з першого лїпшого старого календаря, подано два-три пусті віршики та оповіданя, для ока де кілька стереотипних інформаций і календар готовий. Так водило ся у нас до недавна. Доперва видавник „Товариша“ зірвав з шабльоном і показав, як властиво повинно ся робити календар, щоб осягнути свою цїль. Уклад, добір змісту, єго актуальність, а передовсім популярність викладу навіть научного материялу роблять „Товариша“ книжкою наскрізь ориґінальною і від початку до кінця цікавою. А вартість її тим більша, що не кінчить ся з кінцем року. „Товариша“ можна читати і по десяти лїтах з однакою користю. Все він лишить ся практичним і догідним підручником ріжнородного знаня.

Зміст „Товариша“ за 1903 р. не уступає в нічім цікавістю першому річникови, зате богатством значно перевисшає! Многі практичні та загальні поради і замітки можуть придати ся навіть найінтелїґентнїйшій людині. Замітні також численні ради господарскі і гіґієнічні та розвідки про господарство рільне, пояснені добірними ілюстрациями. Є там і коротка але основна істория та пояснене страшних явищ природи, якими зазначила ся перша половина сего року, як землетрясенє в Шемасї і вульканїчна катастрофа на Мартинїцї. Гарні ілюстрациї причиють ся ще більше до зрозуміня річи. А вже зовсім щось нового і ориґінального, що приносить сегорічний „Товариш“, се короткий підручник науки гри в шахи. З доданої карти може кождий легко сам собі зробити фіґурки і шахівницю. Устав церковний для більшої вигоди тих, що єго потрібують, долучаєть ся до календаря окремою книжочкою. Взагалї нїхто не повинен зволїкати з набуванєм нового „Товариша“. Єго розумні, практичні гадки та поради вже тепер стали-б не одному в пригоді.

ли доктор, що їхав на кізлї, розповідав нам про стару сараценьску кріпость, що виднїла ся по лївім боцї, а теперішну цитаделю в Кальтафімі. Відтак став розказувати про Ґарібальдїго і тих тисяч мужа, що дня 11 мая 1860 вийшли коло Марсалї на беріг, а відтак в чотири днї побили коло Кальтафімі неапольске войско і в кілька днї опісля здобули остров. Ecco el monumento (ось памятник!) — відозвав ся візник і показав батогом на новий обелїск, де „герой двох сьвітів“ розпочав освобожденє вітчини.

— Гурра! — крикнули ми всї враз — побачивши сьвятиню в Сеґесте. Високо на стрімкій скалї, як здавало ся на передолинї межи двома горбами Монте Барбаро і Монте Пісniза, стоїть она в торжественній самоті. Ми минули красний город барона з двома рядами чудово красних циприсів, якийсь нужденний млин, помаранчевий сад, а відтак — візник казав нам злазити та іти пішки. Зразу ішли ми через якусь сїножать, відтак, закотивши штани, пустились через мілкий Скамандер, перескакуючи з каміня на камінь, а для відміни влїзли нераз і у воду, а на конець пустились стрімкою, каменистою стежкою в гору. Сонце стояло в полудне і припікало. Показала ся хата сторожа сьвятинї. Ми зайшли до неї і взяли сторожа з собою. Він казав, що всего ще лиш три мінути ходу, але з тих трох мінут ходу зробило ся шість, а опісля ще більше, а сонце дуже страшно нас припікало. Наконець побачили ми на вистаючій з гори скалї, не зовсім на вершку, незначні мури грецкого театру. Ми розчарували ся по тім, що виділи в Таорміні і Сиракузї. Останки сеї старинної будівлї суть досить незначні. І ту сиджіня виковані півколесом в скалї, а цілий промір має трохи більше як 60 метрів. Кілька розбитих Сатирів і орхестра то послїдні останки колись без сумніву величавої будівлї. За то звідси дуже красний вид на Монте Інїче, Монте Спараджо та на долину Скамандра, на Алькамо і Кастельлямаре.

Тут на горі, на північнім спадї гори Барбаро стояло колись троянско-фокійске місто Еґеста, що мало 100.000 жителїв, зі своїми брамами, сьвятинями, театрами і теплими жерелами. Тепер тут лиш нужденні мури театру, а в долинї ледви ще слїди з теплих жерел, а онтам під нами самотна сьвятиня! Довкола лїсна глуша, каменисті з'убіча, зарослі колючими кактусами, нужденні поля та мелянхолїйний пастух в кожуху, що пасе вівцї. Сотками лїт процвитало тут богате місто, там в долинї коло Кастельлямаре був єго порт. Спори о границю з сусїдним містом Селїнус спонукали Еґестанів в 409 р. пд. Христом завізвати на поміч спорідцених з ними Картаґінців. То був початок тої довгої борби, що опустошила Сицилїю. Аґатоклес із Сиракузи зробив тут за кару в 306 р. пд. Хр. страшну різню. По першій пунійскій війнї місто стало римске і назвало ся Сеґеста. Сціпіо Африканьский привіз сюди назад із Картаґіни славну статуу богинї Церери. Веррес забрав єї і она щезла без слїду. За панованя Сараценів місто зовсім знидїло і щезло.

До сьвятинї зійшли ми вже легко і там пополуденкували. Нема нїчого красшого, як серед величавих розвалин, в повнім поезиї окруженю і з порожним жолудком розвивати з паперів хлїб, сіль, яйця і мясо, вино і овочі і заводити рівновагу межи душею і тілом. Сьвятиня, що тут стоїть, єсть то дорийский будинок, збудований около 400 р. пд. Хр., але она не була нїколи докінчена. Недалеко від неї суть і ломи каміня, що доставляли материял до неї.

Вертаючи назад, мусїли ми знов перебрести через Скамандер, поїхали відтак до Кальтафімі, а звідси чим скорше на зелїзницю, щоби ще вечером станути на стациї, звідки ми мали вибрати ся до Селїнунта.

(Дальше буде).

Телеґрами.

Відень 28 жовтня. Коли Є. В. Цїсар вчера перед полуднем їхав із Шенбруну до Бурґу сполошили ся конї і Монарх висїв з двірского екіпажа та пішов пішки до Бурґу. То дало причину до чутки о якійсь нещасливій пригодї.

Відень 28 жовтня. Грецкий король ревізитував вчера міністра справ заграничних, ґр. Ґолуховского і побув у него довший час.

Відень 28 жовтня. Акциї „Східницї“ спали вчера на біржи дуже значно бо о 30 корон, а акциї гал. карт. Товариства нафтового спали о 39 корон.

Вільдпарк 28 жовтня. Даньский наслїдник престола приїхав тут вчера, о 4 годинї 50 мін. по полудни. На двірци повитав єго цїсар Вільгельм з ґенералїциєю.

Надіслане.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1.	Книга довжників . . .	аркуш по	10	сот.
2.	Замкненя місячні 2 штуки . .	„	5	„
3.	Інвентар довжників . аркуш	„	5	„
4.	„ вкладників .	„ „	5	„
5.	„ удїлів	„ „	5	„
6.	Книга головна	„ „	10	„
7.	„ лїквідацийна .	„ „	10	„
8.	„ вкладок щадничих	„ „	10	„
9.	„ удїлів членьских	„ „	10	„
10.	Реєстр членів	„ „	10	„
11.	Зголошеня о позичку	штука по	2	„
12.	Виказ умореня позички	„ „	2	„
12.	Асиґнати касові	„ „	1	„

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 I. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).